

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **S. O.**, zastoupené advokátem JUDr. Jiřím Zippem, se sídlem Požárníků 791, Letohrad, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. 61 Az 14/2005,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2005, č. j. OAM-22/VL-07-08-2005, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) azyl v České republice podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatelka podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem ze dne 18. 4. 2006, č. j. 61 Az 14/2005 - 18, zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobkyně napadla tento rozsudek kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., když jednak namítala, že soud nesprávně posoudil podmínky pro udělení azylu a vůbec se nezabýval možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, ani nehodnotil překážky vycestování dle § 91 citovaného zákona. Stěžovatelka dále uvedla, že správní řízení trpělo vadami, neboť nebyla poučena, že má právo se po celou dobu řízení nechat zastupovat na základě plné moci. Stěžovatelka údajně také nabyla podezření, že s ní nebyl pohovor při nabírání žádosti o udělení azylu veden objektivně.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Brojí-li stěžovatelka proti tomu, že se správní orgán ani soud nezabývali hodnocením důvodů pro udělení humanitárního azylu, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou

nenárokovosti humanitárního azylu a širokého správního uvážení zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, kde uvedl: „Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“

Z judikatury Nejvyšší správní soudu je proto zjevné, že soudy nejsou zpravidla povolány k tomu, aby věcný rozpor mezi žadatelem, který tvrdí, že jsou u něj dány důvody „hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu § 14 zákona o azylu, a ministerstvem vnitra, které mu přesto humanitární azyl neudělilo, řešily. Nejvyšší správní soud odkazuje také na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 v němž konstatoval, že: „Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že od doby římského práva platí obecně uznávaná zásada, že právo přeje bdělým; proto rozhodně nelze považovat za vadu řízení skutečnost, že správní orgán stěžovatelku nepoučil o jejím právu se po celou dobu řízení nechat zastupovat na základě plné moci. Ani v tomto směru se proto nelze domnívat, že by kasační stížnost svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky.

K poslední námitce stěžovatelky, že pohovor a následný protokol nebyly prováděny nestranně, Nejvyšší správní soud podotýká, že není přípustné rozšiřovat důvody kasační stížnosti nad rámec žalobních bodů, jak již tento soud konstatoval ve svém usnesení ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005 (publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS): „Důvody kasační stížnosti tedy lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu